

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 56/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť S. D., Ústav na výkon väzby B., ktorou namieta pozbavenie slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon konaním Krajského súdu v Bratislave vedeným pod sp. zn.. 1 T 45/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. januára 2003 doručené podanie S. D., Ústav na výkon väzby B. (ďalej len „navrhovateľ“), ktorou namietal pozbavenie slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, v Ústave na výkon väzby Bratislava.

Z podania vyplýva, že obžalovaný S. D. je vo väzbe od 4. januára 2001 a aj napriek tomu, že 4. januára 2003 mu uplynula zákonná dvojročná lehota trvania väzby, naďalej je vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava. Navrhovateľ tvrdí, že do 13. januára 2003, keď podával sťažnosť, mu väzba nebola zákonným spôsobom predĺžená.

Ústavný súd listom z 28. januára 2003 vyžiadal od riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Bratislave kópiu rozhodnutia o predĺžení väzby navrhovateľa od 4. januára 2003.

Riaditeľ ústavu na výkon väzby pplk. Mgr. P. N. zaslal ústavnému súdu fotokópiu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Ntv II 136/02 z 20. decembra 2002, na základe ktorého bola predĺžená lehota trvania väzby navrhovateľa do 4. júla 2003. Vyššie uvedené uznesenie bolo Ústavu na výkon väzby Bratislava doručené 15. januára 2003. Pred doručením uznesenia bolo v deň rozhodnutia najvyššieho súdu, t. j. 20. decembra 2002 doručené Ústavu na výkon väzby Bratislava oznámenie najvyššieho súdu o predĺžení lehoty trvania väzby navrhovateľa do 4. júla 2003.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti navrhovateľa ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd pravidelne skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj jej opodstatnenosť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základného práva alebo slobody. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd pri preskúmaní sťažnosti zistil z povahy veci a z predloženej kópie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. Ntv II 136/02, že namietané skutočnosti nezakladajú možnosť porušenia osobnej slobody, ktoré ústava zaručuje každému v čl. 17 ods. 2.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. Ntv II 136/02 vyplýva, že Krajský súd v Bratislave návrh na predĺženie lehoty trvania väzby mu doručil včas v rámci lehoty stanovenej v § 74 ods. 4 Trestného poriadku a u navrhovateľa naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. a) ods. 2 Trestného poriadku.

Najvyšší súd na základe návrhu Krajského súdu v Bratislave 20. decembra 2002 rozhodol o predĺžení väzby do 4. júla 2003. Oznámenie o predĺžení väzby bolo Ústavu na výkon väzby Bratislava doručené ešte v ten istý deň, a preto pozbavenie slobody navrhovateľa po 4. januári 2003 nemožno považovať za nezákonné obmedzenie slobody, ako to tvrdí vo svojej sťažnosti.

Na základe uvedených skutočností bolo potrebné sťažnosť navrhovateľa, ktorou namietal pozbavenie slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003